

Vigyázz, mit kívánsz...

BEYOND WHAT IS GIVEN

többet érdemelsz

„Meggyőző karakterek és valóságmű,
érzelmes utazás. Akarod ezt a könyvet!”
– *Tessa Bailey, bestsellerszerző*

REBECCA YARROS

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

REBECCA YARROS

BEYOND WHAT IS GIVEN

többet érdemelsz

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Brodynak, az én kis vadócomnak.

*Te vagy a hab a tortámon és a csendes szuszogás a nap végén.
A legértékesebb kincsünk Fort Ruckerből nem egy pár ezüst szárny,
hanem te vagy – a mi kis szürke szemű csodánk.*

Első fejezet

SAM

MI IS PONTOSAN A PROTOKOLL a tamponokat illetően egy férfi fürdőszobájában? Még hozzá egy férfi szörnyen rendezett fürdőszobájában? Nos, most már félig az enyém is volt, szóval a makulátlan állapot nem fog sokáig tartani.

Néhányszor kinyitottam és becsuktam a szekrény ajtaját, de a rózsaszín doboz olyan szembetűnő volt, mint... nos, mint egy francos élénk rózsaszín doboz. Lehet, hogy kellett volna vennem egy másik dobozt, és abba tenni? *Most komolyan a tampon elhelyezésén dilemmázol?* Csukva hagytam az ajtót, és lassan elhátráltam a szekrénytől, mintha valami hamis bizonyítékot helyeztem volna el, vagy ilyesmi.

A sminkestáskám a mosdókagyló bal oldalán pihent, de a krémek és a hajápoló termékek tömkelege, amelyekre szükségem volt, hogy meg tudjam szelídíteni megzabolázhatatlan fürtjeimet a déli páratartalomban, több helyet foglaltak el, mint a számomra kijelölt pultrész és az újonnan kiürített egy szem fiók. Hát igen, gyakorlatilag üvöltött a helyzetről, hogy megjelent itt egy *lány* is.

A fenébe ezzel, már én is itt lakom, és a tamponjaim is... mindössze tizenkét órája. Végigsétáltam a folyosón a szobámhoz, óvatosan, lábujjhegyen lépkedtem el új szobatársam ajtaja előtt, majd beléptem a saját ajtómon, közvetlenül az övével szemközt. Csak azért, mert én már reggel hat óra negyvenöt perckor ébren voltam, attól még neki nem kellett,

és faragatlanul felébresztteni őt nem az az első benyomás volt, amit kelteni szerettem volna.

– Ideje felkelni! – trillázta Ember, mielőtt egyik kezét a háta mögött tartva berontott a szobámba. Legjobb barátnő ide vagy oda, túlságosan vidámnak tűnt ehhez a korai időponthoz, kipirult az alabamai naptól és olyan, a barátjával, Joshsal közös tevékenységektől, amikről nem akartam tudni. A barátjával, akivel most kvázi együtt éltem, na meg az ő legjobb barátjával, Jaggerrel, és a másik sráccal, akinek a neve soha nem jutott eszembe. Három srác. Egy lány. Nos, voltak kínos helyzetek, és aztán voltam *én*. Ember körbepillantott a félig kipakolt dobozokon. – Húha. Aludtál egyáltalán?

– Igen, néhány órát. – *Alig valamit.* – Fel fogod ébresztetni a srákokat, ha nem halkítod le a hangod!

– Ugyan! Grayson valamikor tegnap este ért haza, és fél órája mindhárman elmentek futni. Mit gondolsz, miért vagyok máris ilyen virgoc? – A mosolya sokkal több információval szolgált, mint amennyit tudni akartam.

Grayson. Hát persze.

– Már el is mentek? Biztosan félig nindzsák, mert nem hallottam semmit. Ami pedig titeket illet, fuj! Esküszöm. Örültek. – *És irigylésre méltók.*

Ember válaszul csak felnevetett, és átnyújtotta nekem a papírtáskát, amit eddig a háta mögött rejtegetett.

– Isten hozott Alabamában!

– Te Tennesseeben élsz.

– Hé, mint részidős alabamai... vagy mi a fene, igenis üdvözölhetlek! Most pedig vedd el az ajándékok! – Megrázta az ezüst ajándéktáskát.

Elvettem tőle, a bordó selyempapírt egy kidobásra szánt dobozkupacra ejtettem, majd feltartottam a bordó, V nyakú pólót, amelynek mellkasán a TROY felirat volt olvasható. Széles mosoly terült szét az arcomon.

– Tökéletes, imádom! – Olyan régen volt már, hogy boldognak éreztem magam, szinte fel sem ismertem az érzést.

– Új kezdet. Új suli. Új póló. – Elvigyorodott, és magához ölelt. – Tudom, hogy a nyári kurzus csak néhány hét múlva kezdődik, de ez jó napnak tűnt, hogy odaadjam.

Megszorítottam, aztán elengedtem.

– Köszönöm! Komolyan. Ha te nem nógatsz, hogy jelentkeztek a Troyra, vagy Jagger nem ajánlja fel, hogy itt lakhatok, vagy Josh nem segít összepakolni azt a sok bútort...

– Erre valók a barátok! Ó! Majdnem el is felejtettem. – A pizsamanadrágja zsebéből előhúzott egy papírcetlit. – Wifijelszó. Tudom, hogy Skype-randid van anyukáddal. Jöhet egy kávé?

– Naná! Ezt tényleg kérdezned kell?

– Dehogyan – válaszolta, és már el is tűnt a folyosón.

Az alma szimbólum visszatükröződött a komódom tükrében, ahogy bekapcsoltam a laptopomat. Csatlakoztam a wifihöz.

– „Repkedők”. Hát persze... – mormoltam nevetve, és a megbeszélte időpontnál három perccel korábban jelentkeztem be a Skype-ra.

Anyát már online találtam.

Csörögni kezdett a hívás, amit rögtön fogadtam, és néhány másodperccel később megjelent anyukám arca a képernyőn. Fáradtnak tűnt, ahogy kicipzárta a terepmintás felsőjét, és a szék háttámlájára akasztotta, így csak egy barna póló maradt rajta.

– Samantha, kicsim! Hogy vagy? – kérdezte fakó mosollyal. Az afganisztáni szobájának a fala csupasz volt, leszámítva egy bekeretezett képet, ami a gimnáziumi ballagásomon készült.

– Jól vagyok. – A laptopomat a komódnak támasztottam. – Már félig kipakoltam. Te hogy vagy?

– Itt hosszú volt a nap, de megvagyok... Rajtad meg mi a csuda van?

Lepillantottam magamra, majd vissza rá.

– Ööö... pizsama? – Voltak olyan ruháim, amik mellett ez a bokszeralsó és top egyenesen prűdnek tűnt.

– Most, hogy férfiakkal laksz együtt, nem hordhatsz ilyesmiket! Menj, és vegyél magadnak rendes pizsamát!

– Vagy akár egyből ugorhatok is a zsákba kötéshez vagy az erényöv-höz, anya.

Erre *azzal* a pillantással nézett rám.

– Ne okoskodj! Csak azt javaslom, hogy mutass egy kicsit kevesebb bőrt és egy kicsit több józan észet.

– Igen, asszonyom! – válaszoltam énekelve.

– Samantha!

Sóhajtottam.

– Ma elmegyek, és veszek, de anya, az egész elméleted roppant elavult!

– Csak nyugtass meg, oké? Már így sem vagyok túlságosan oda a fiú lakótársak gondolataért vagy azért, hogy elköltöztél Alabamába a semi közepére, hogy ott járj főiskolára.

– Nos, ez a főiskola legalább igent mondott, nem úgy, mint a többi hús, ahová még jelentkeztem. – Végigsimítottam az új pólóm ezüstszí-nű feliratán.

– És ez kinek a hibája? – csattant fel.

Felkaptam a fejem, és a szemébe néztem.

– Azt hiszed, nem tudom? Mindent elkövetek, hogy jóvátegyem, ami történt! Felvettek egy *igazi* főiskolára, ahogy elvártad, teljesen magamra vagyok utalva, és a mai napot álláskereséssel töltöm. Nem tudok visszamenni az időben, és megváltoztatni a tavalyi évet. – *Megtenném, ha tudnám.* A megbánás állandó gyomorforgató jelenség volt az életemben. – Ha jó jegyeket szerzek, talán van esélyem, hogy a tavaszi félévre visszakerüljek a Coloradóra. – *Ha képes leszek a szemükbe nézni.*

Felsóhajtott, és kezével eltakarta az arcát.

– Sajnálom! Utálok, hogy ezzel kell megbirkóznod, amikor én nem vagyok ott.

– Nincs szükségem arra, hogy megments, anya! Csupán annyit szeretnék, hogy legyél velem egy kicsit elnézőbb. – Csak egy kicsikét. Csak most az egyszer.

– Talán túlságosan is elnéző voltam veled már eddig is. – Kopogás hallatszott az ajtaján. – Jöjjön bel! – válaszolt, és azonnal kiegyenesedett a székében. Már régen megtanultam, hogy ő valójában két nő, az anyám és...

– Fitzgerald ezredes? – Egy jellegtelen fej bukkant fel az ajtónyílásban.

Igen, ő, Fitzgerald ezredes, anyám alteregója.

– Százados, éppen a lányommal beszélek, ez nem várhatna? – A hangjával az ellenkezőjére utalt.

– Nem, asszonyom, sajnálom, de nem várhat.

– Akkor mindjárt megyek.

Kicsit megereszkedett a vállam.

Anyám visszafordult hozzám azzal a „sajnálom, Sam”-mosolyával.

– Samantha, én...

– Sajnálod – fejeztem be a mondatot egy erőltetett mosollyal. – Tudom, anya. Hív a kötelesség. Holnap ugyanekkor? Esetleg szeretnél beszélgetni a választható óráimról?

– Igen, kicsim, az jó lesz. Annyira büszke vagyok rád, hogy így talpra álltál! Most mennem kell.

– Szia! – Integtettem, és rákattintottam a kis piros gombra, ami véget vetett a beszélgetésünknek. Anyám az örületbe kergetett, de mindig is csak mi ketten voltunk. A poklok poklát járta meg, amíg engem felnevelt, és közben a katonaságnál egyre magasabbra emelkedett a ranglétrán, mindig felnézve Marcelite Harrisre, az első afroamerikai vezérőrnagyra. Az volt az érzésem, hogy anyám egyszer még túlszárnyalja, és ő lesz az első altábornagy.

Ha én nem állok az útjába.

Ahogy a fiókom frissült az elmúlt huszonnégy óra után, ameddig nem voltam elérhető, megszólalt a bejövő e-mailt jelző hang. Átugrottam az akciós felhívásokon és néhány személyes üzeneten, mielőtt megláttam egy e-mailt „Hogy ment a költözés?” tárggyal, amit az Apoole@gmail.com címről küldtek. Kíváncsiságtól vezérelve rákattintottam, és elakadt a lélegzetem.

NEM SZÁMÍT, MELYIK ÁLLAMBA KÖLTÖZÖL. ATTÓL MÉG KURVA MARADSZ.

Doboló szívvel kitöröltem az e-mailt, és lecsaptam a laptopom tetejét. Milyen messzire kell még mennem, hogy elmeneküljek? Azt hinné az ember, hogy az utóbbi tizenkilenc alkalom után már nem nyitok meg többet ismeretlen e-mailt. Még egy teljesen új fiókot is létrehoztam, de aztán ott is felbukkantak.

Elhessegettem a gondolatot, vagy legalábbis megpróbáltam. Új nap. Új kezdet. Új főiskola. Ahogy Ember is mondta. Vajon akkor is így

érezne, ha tudná, mit tettem? Még anyámnak sem mondtam el, csak ráfogtam az egészet a rossz jegyekre, és továbbléptem. Néhány dolog túl értelmes ahhoz, hogy fény derüljön rájuk.

A keményfa padló hideg volt a talpam alatt, ahogy lefelé lépkedtem a lépcsőn a konyhába. A reggel kellemesen hűsnek tűnt a toloajtón keresztül, de már megtanultam, hogy májusban nem sok hűvösségben van része az embernek Alabama déli részén. Már így is meleg volt, és csak még melegebb lett.

A konyhában sem a kávénak, sem Embernek nem volt nyoma, de ott várt egy firkantott üzenet: *Hihetetlen, de úgy tűnik, a srácok kifogytak a kávéból. Elugrottam hozni, mindjárt jövök! Remélem, jól beszélgetél anyukáddal.*

Szinte jelzésre, a fejem elkezdett hasogatni, mintha csak tudná, hogy megtagadtam tőle a koffeint, amire annyira rászorul. A halántékomat dörzsölgetve lassan nyitogatni kezdtem a szekrényeket, azt kutatva, mit hol talállok.

Olyan rendezetten találtam őket, mint a fürdőszobát is, mielőtt beköltöztem, minden precízen, makulátlan rendben állt a polcokon. Nem emlékeztem, hogy Josh vagy Jagger valaha is ilyen rendszerető lett volna. Kinyitottam a mosogató melletti második felső szekrényt, és megpillantottam a kávéscsészéket, két polccal feljebb pedig egy doboz kávékapszulát.

– Édes megváltás! – motyogtam, és lábujjhegyen pipiskedve felnyúltam, de az ujjam alig súrolta a polc alját. A fenébe! Nem értem el. Odavonsoltam a csempén csúsztatva egy széket, és háttámlával a szekrényeknek támasztottam. Mi a fenéért értek egészen a mennyezetig? Szerintük ki fogja majd elrakni az edényeket? Kobe Bryant?

Oké, nem olyan magas. Menni fog. Egyik térdemet a másik után emelve feltérdeltem a gránitpultra, és felnyúltam, de az ujjaim még mindig nem érték el a kávét. Arrébb tettem az edényszárítót, ahol néhány csésze várakozott, és óvatosan felálltam a pulton, olyan erősen szorítva a szekrények középső támasztékát, hogy az élek lenyomatot hagytak a bőrömön.

Egyik kezemmel görcsösen kapaszkodtam a szekrénybe, míg a másikkal addig nyújtóztam felfelé, amíg meg nem kaparintottam a dobozt.

– Megvagy! – *Há! Ezt kapd ki, Kobe!*

– Te mi a fenét képzelsz, mit csinálsz?

Ijedtemben ugrottam egyet, de sikerült megtartanom az egyensúlyomat. *Ügyes kislány.*

– Mégis minek néz ki? Leveszem a kávé.

A srác mellettem állt, izzadságtól csöpögve, hatalmas, csupasz karját keresztbe fonta a még hatalmasabb mellkasán. Te jószágos ég! Mit csinál ez a fickó? Reggeli előtt tehenekkel súlyozózik, aztán megessi őket? Mire a szemem végigvonszolta magát az izzadságtól fénylő izmainak vonalain az arcáig, már szédültem. A légzés talán segített volna ezen.

Az állkapcsa éles volt, és ugyanolyan erős, mint a teste többi része, és azok az ajkak... nos, ha nem lettek volna úgy összepréselve, mintha valami savanyút kóstolt volna, biztos vagyok benne, hogy ugyanúgy elbűvöltek volna. Az orra olyan egyenes volt, mint a karó, amit lenyelt, de a szeme... Gyanakodva összeszűkül, és a palaszürke színtől egyenesen elállt a lélegzetem. Soha nem láttam még ilyen színű szempárt, ilyen hipnotikusat vagy ilyen komolyat.

Meglengette a kezét az arca előtt, és megcsóválta a fejét. A fenébe. Beszélt hozzám, miközben én stíróltam.

– Esküszöm, bezúgom a koponyáját! Nézd, nem tudom, ki vagy, de azt tudom, hogy semmi keresnivalód itt.

– Tessék? – Hátráléptem az edényszárító felé.

– Melyikük az? Mert *mindkettőnek* van barátnője. Nagyszerű lányok, akik nem érdemlik meg azt a szarságot, amit most rájuk zúdítottál, szóval ki vele, *melyikük az?*

Hatalmas nyakán kidagadtak az erek.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz. – Dögös volt, de talán egy kissé pszichopata?

– Jagger vagy Josh? Melyikük hozott haza magával?

Összehúztam a szemöldököm.

– Mindkettő, azt hiszem? – Itt valami nagyon nem stimmel.

– Mindkettőjükkal lefekszel? – A hangja visszaverődött a csempéről, és végigszántott a szívemen.

A fejem hátracsapódott, mintha megütött volna.

– Hogy a fenébe jutott ilyesmi az eszedbe? – A mellkasomhoz szorítottam a kávé, hátha a mellemre volt tetoválva a *kurva* szó, vagy valami ilyesmi.

– Itt állsz a konyhámban reggel hétkor egy szál semmiben. – *A konyhámban*, az a szempár... ő biztosan Grayson. Jóságos ég, Joshnak nem lehetett volna egy csúnya barátja? Bizsergett a bőröm ott, ahol a tekintete végigsimított rajtam, de összeszorította a szemét, és vett egy mély levegőt. – Legalább magadra vehetnél valami ruhát. Itt mások is laknak.

Felforrósodott az arcom. Hála istennek, a bőrömön nem látszott könnyen a pír.

– Igen. Mások, mint például én! – A mellkasom összeszorult.

– Mi...

– Miért ugrasz rögtön arra a következtetésre, hogy lefekszem velük? Mert egy lány vagyok a konyhádban vasárnap reggel? Hadd mondjak neked valamit, nem érdekel, mennyire dögösnek képezed magad... – Megráztam felé az ujjam, és közben elengedtem a szekrényt, hogy még egy lépéssel elhárítalak tőle. – Te csak ne feltételezz rólam semmit!

– Hé, Grayson! – kiabált Jagger, én pedig megfordultam, amikor belépett a konyhába.

Felsikkantottam, ahogy a lábam megcsúszott egy víztócsában, és előrebuktam. A térdem a gránitnak csapódott, és az egyensúlyomból kibillenve dőlni kezdtem... egyenesen Graysonnak. Szó nélkül elkapott és a mellkasához húzott, egyik karját biztonságosan a térdem alatt, a másikat pedig a hátamon tartva. Összetalálkozott a tekintetünk, és valami bennem a feltüzelt és dühösből feltüzelt és... nem annyira dühössé változott. *Nem. Ne merészeld!*

Felvonta egyik sötét, tökéletes szemöldökét.

– Mi van? – ripakodtam rá önvédelemből. – Nem fogok köszönetet mondani, ha erre vársz. Úgy nem, hogy te csaknem lekurváltál.

– Én nem használtam ezt a szót! – A szája tátva maradt. Aha. Igazam volt. Az ajka telt, puha, és túl közel volt az enyémhez.

Jagger elnevette magát.

– Nos, örülök, hogy így összeismerkedtetek egymással.

– Miről beszélsz? – ugatott vissza neki Grayson, és a hangja végigrezgett a testemen.

– Szeretné tudni, hogy mi a fenét keresek a házatokban, és hogy melyikőtökkel fekszem le – morogtam.

Jagger beleharapott egy almába, lenyelte a falatot, aztán lehetetlenül huncut vigyort villantott.

– Lefeküdni? Jó ég! Dehog. Grayson, ő itt Sam, az új lakótársunk.

Hála istennek, hogy a lábam készen állt, mert Grayson majdnem elejtett.

– Sam egy srác – mondta lassan.

– Én aztán határozottan nem vagyok az. – Megtartott, kezével a csípőmön, aztán gyakorlatilag a reggelizőasztal mögé rohant, mintha egy székkal kellene megvédenie tőlem magát. Mi. A. Szar.

– Nyilvánvalóan – válaszolta, és ezüstös szeme hatalmasra nyílt, mintha megijesztettem volna.

– Miért vagy ennyire meglepve? – Kifűjtam egy kósza hajtincset a szememből. *Ó, istenem!* Mi van, ha nem akarja, hogy itt legyek? Vajon Jagger hagná, hogy maradjak?

– Egyszer sem említetted, hogy Sam lány – vádolta Jaggert.

Jagger újabb falatot rágott meg.

– Haver, Sam mindig is lány volt. Azt mondtad, hogy felőled oké a dolog.

Grayson előkapta a telefonját, és ujjával a kijelzőn görgetett.

– Nem, hadd nézzem csak vissza. „Hé, haver, nem baj, ha a barátunk, Sam, beköltözik a másik szobába? Régi haverok vagyunk Coloradóból, és Joshnak nem gond.”

Odavittem a kávégéphez a becses kávékapszuláimat. Ha el kellett véselnem ezt a szarságot, biztos, hogy szükségem volt kávéra.

– Igen, Sam vagyok, ami a *Samantha* rövidítése, más néven a barát Coloradóból.

– És te egy lány vagy.

Oldalra billentettem a fejem, és elvigyorodtam.

– Úgy néz ki.

– És egyikükkel sem fekszel le.

– Nem.

– És én épp... – Összeszorította azt a csodálatos szemét, és vett egy nagy levegőt, mielőtt újra kinyitotta volna. – Samantha, hihetetlenül sajnálom, hogy ilyesmire céloztam!

Ó, nézd, képes bocsána...

– De ha fel tudnál venni valami rendes ruhát, az nagyszerű lenne.

Ennyit arról, hogy már nem karót nyelt. Bólintott, összeszorította azt a gyönyörű ajkát, és a bejárati ajtó felé hátrált, az edzőteremről morgva valamit.

– Mi a fene baja van? – kérdeztem.

Jagger vigyora olyan szélesre húzódott, hogy az már egyenesen komikus volt.

– Fogalmam sincs, de még életemben nem láttam ennyire feldúltnak a fickót, pedig már majdnem egy éve együtt élek vele. Így kell ezt csinálni, Sam!

– Csak hogy tudd, ez nem bók. – Cukrot kanalaztam a gőzölgő kávémba. – Muszáj lesz elmennem mézet venni, és kérek, mondd, hogy van ízesített kávétejszínetek!

– Ember minden második hétvégét itt tölti – válaszolta, és elsétált mellettem a hűtőszekrény felé, majd átnyújtott egy üveg amarettós tejszínt.

– Hála istennek az apró csodákért.

– Édes és szőke – jegyezte meg kacintva. – Pont, ahogy a nőimet szeretem. Ó, tegnap jött neked egy levél. A bejáratnál hagytam a kisasztalon. Érezd magad otthon, és isten hozott Alabamában, Sam!

Megveregette a hátam, aztán magamra hagyott a kávémat kortyolgatva, én pedig a bejárati ajtó felé vettem az irányt. Meg is találtam rögtön a levelet, a sima falapon egy Samantha Fitzgeraldnak címzett boríték várakozott a Troy Egyetemtől.

A bögrémmel egyensúlyozva kibontottam, és felszisszentem, ahogy a hüvelykujjam bőre felhasadt. A számba dugtam, majd letettem a kávémat, és üres kézzel kinyitottam a levelet. A legédesebb nyomás telepedt a mellkasomra, ahogy kihajtogattam. Ez volt számomra az újrakezdés. Ez volt számomra a remény.

– Kedves Fitzgerald kisasszony – kezdtem el olvasni. Aztán megálltam.

Nem. Nem. Nem.

Hogyan? Hiszen felvettek! Tiszta lapot ígértek, és hogy az előző évi jegyeim nem számítanak. Eleinte tanulmányi próbaidőn leszek, és ha jól teljesítek az első félévben, akkor lazítanak rajta.

– Sam? – kérdezte Ember, ahogy előttem állt két kávét egyensúlyozva. Észre sem vettem, hogy bejött az ajtón. – Jól vagy?

A kudarc kegyetlenül fáj. Ó, várj, az a hüvelykujjam volt.

– A francba! – Összeszorítottam a bőrt, szétnyitva ezzel a papírvágást, és majdnem felnevettem, amikor megláttam, hogy nem is vérzik. Bármi, ami ennyire fáj, legalább mutasson fel valamit.

Mint például az az elmúlt két és fél év, amit az egyetemen elpazaroltam.

A hangom nem remegett, teljesen színtelenül szólt. Olyan zsibbadt volt, mint én magam.

– Az egyetemi dokumentumainak további áttekintése után sajnálatosul közöljük, hogy nem tudjuk felvenni a Troy Egyetemre.

Nem számít, melyik államba költözöl. Attól még kurva maradsz.

Második fejezet

SAM

– SAM? ENGEDJ BE! – kopogtatott Ember már századjára.

– Menj el – válaszoltam az ágyamnak dőlve, fejemet a két térdem közé hajtva. *Belégzés. Kilégzés. Majd elmúlik. Muszáj elmúlnia.*

– Szó sem lehet róla! – kiáltotta a hálósobám ajtajának másik oldaláról. – Engedj be!

Engedjem be? Minek? Hogy tanúja legyen a romhalmaznak, amivé az életemet változtattam? Egy újabb főiskolai elutasítás. Egy újabb esély... elúszott. Istenem, mi van, ha ez volt az *utolsó* esélyem? Mi van, ha itt a vége? Egyetlen főiskola sem fogja elfogadni a jelentkezésemet, nem, mikor az aktámban ott éktelenkedik az a hatalmas fekete folt. Minden gondosan felépített terv, minden álom... odalett. Már megint.

És talán meg is érdemeltem azért, amit tettem.

A gyomrom felfordult, és a nyál összegyűlt a számban.

Felpattantam a padlóról, és feltéptem az ajtót, botladozva rohantam el Ember mellett a fürdőszobába. A kilépő tompította, amikor térdre estem, és még időben a vécé fölé görnyedtem, hogy kiadjam magamból azt a kevés kávé, amit sikerült meginnom.

Ember kisimított egy göndör tincset az arcomból, miközben én a semmit öklendeztem, de az a fájdalom semmi volt ahhoz képest, ami a szívemet tépte.

– Tessék – suttogta, és átnyújtott egy pohár vizet, amikor lehúztam a vécét.

Öblögettem, majd kiköptem, közben a szememet végig a pohárra szegeztem.

– Ezért fogytál úgy le? – kérdezte, ahogy a fürdőszoba padlóján ültünk, hátunkat a kádnak támasztva.

– Én nem... – Ember egy pillantással elhallgattatott. – Nehéz volt az utóbbi időben – fejeztem be.

– Tizenhárom éves korunk óta te vagy a legjobb barátom, Sam. Segíteni akarok! – A kezemért nyúlt, és megszorította az ujjaimat.

Az ironia már-már vicces volt. El sem mondtam a legjobb barátnőmnek, mi történt, ő pedig itt ült mégis, és kétségbeesetten próbált segíteni. De ha tudná? Nem. Ember sosem értené meg. Minden apró részletét megtervezte az életének, és minden helyzetet, amiben találta magát, ő irányított. Ember egy megoldó volt.

Én tönkrevető voltam, több szempontból is.

Újabb téglát csúsztattam a falba, amit kettőnk közé építettem, és mosolyt erőltettem az arcomra.

– Semmit sem tehetsz, Ember, tényleg! Ezt magamnak kell megoldanom.

– Mihez fogsz most kezdeni? Vissza akarsz jönni Nashville-be? Lakhatsz nálam, amíg anyukád haza nem jön.

A rohadt életbe, mit fogok mondani anyámnak? A gyomrom felfordult, és a hányingeremet legyűrve nagyokat lélegeztem, emlékeztetve a testemet, hogy az előbb már taccsoltam egyet, köszöntem szépen.

Biztosan kioktatna. Ítélné. Csalódott lenne. És ha megtudná a teljes igazságot? Azt mondaná: „Én megmondtam!” És igaza lenne.

A pokolba ezzel!

– Nem. Maradok – mondtam nagyobb meggyőződéssel, mint amekkorát éreztem. – Itt maradok, ahol vagyok. – *Embert vagy saját magadat győzködöd?*

– Oké? – Oldalra billentette a fejét.

– Szerzek munkát, végigdolgozom a nyarat, és tovább küldözgetem a jelentkezésemet főiskoláknak. – *És tovább bontogatom az elutasító leveleket.*

– Oké.

– Rengeteg munkahelyre be tudom adni a jelentkezésemet itt délen, és talán egy jó referenciával nagyobb esélyem lesz arra is, hogy bekerüljek egy jó iskolába. – Minél többet beszéltem, annál gyorsabban ömlöttek belőlem a szavak, mintha az agyam hányt volna, mert a gyomrom nem tudott.

– Oké – bólintott lassan.

– Igen. Ez máris úgy hangzik, mint egy terv. Dolgozom. Jelentkezem sulikba. Bekerülök. Visszakapom az életem.

– Oké...

– Abbahagynád már ezt az *okézást*? – ripakodtam rá. – Egyáltalán nem oké! Hanem szar, de ez a legjobb, amit tehetek, és nem mintha nem magamnak köszönhetném, nem igaz? – Itt maradni? Megőrültem? *Nem kullogsz vissza anyához behúzott farokkal.*

Ember felsóhajtott.

– Az emberek kibuk... – A szeme elkerekedett. – Francba! Úgy értem, az emberek állandóan otthagyják a főiskolát. Ez még nem a világ vége.

A szememet forgattam.

– Kibuknak. Nyugodtan kimondhatod. Kibuktam a főiskoláról. Kibaszottul kibuktam, és lehúztam két és fél évet az életemből a végén. – A fejem hátrahanyatlott, és nekicsapódott a zuhanyzó tolóajtájának az üvegéhez.

Csend feszült közöttünk, ami kényelmetlenebb volt, mint a csempepadló, amitől a fenekem zsibbadt éppen.

– Velem beszélhetsz róla, Sam. Nem tesz jót, ha magadban tartod!

Az utolsó idegszálam, ami még az udvariassághoz, a józan észhez kötött, elpattant.

– Nem, nem tehetem! Mert te nem voltál *ott*. Elmentél. Te voltál a legjobb barátnőm, de Riley miatt a Boulderbe jelentkezél, és elmentél. És ezzel nem is volt semmi gond, mert örültem neked, és én a Springsbe akartam járni. De aztán egy idő után már vissza sem hívtál, és tudom, hogy nem szándékosan tetted, csak... elfoglalt lettél. Nem állíthatod, hogy te nem érezted ezt a távolságot közöttünk.

Lebámult a kezére.

– Annyira sajnálom! Teljesen belefeledkeztem a Boulderbe. Nem akartam, hogy eltávolodjunk egymástól. Csak megtörtént.

– Tudom. Ez sok gimis barátsággal megtörténik, csak soha nem gondoltam, hogy velünk is meg fog. És aztán meghalt az apukád... – Cserben hagytak a szavaim.

– És te befogadtál, és újra összeraktál, kérdés nélkül.

Megráztam a fejem.

– Nem így értettem... egyáltalán nem. Te vagy a legjobb barátom, és számomra te állsz legközelebb egy testvérhez. A fenébe is, tényleg a testvérem voltál abban az évben, amikor veled éltem anya utolsó bevételére alatt. Hát persze hogy melletted voltam, amikor a világod a darabjaira hullott! Nem hagytam volna, hogy egyedül menj keresztül ezen. Amikor együtt vagyunk, rögtön átugorjuk azt a részt, hogy mikről maradtunk le, és akkor minden újra a régi, de te megint elmentél. Bejutottál a Vanderbiltre, és én annyira büszke vagyok rád, de te nem voltál *ott*, nem láttad... – Vettem egy mély lélegzetet. – Történt ez-az. Rossz dolgokat tettem. – Elszorult a torkom. – Hülye döntéseket hoztam, és ez mind az én hibám.

– Akarsz beszélni róla? – Olajágot nyújtott nekem.

– Inkább lezuhanyoznék. – Felvillantottam egy műmosolyt, és porig égettem az egész olajfát. – Elvégre egy lánynak a legjobb formáját kell hoznia, ha állást akar szerezni, nem igaz?

Ember a padlót bámulta, ahogy felállt.

– Mindenképpen. Akkor én addig megnézem a neten, kik hirdetnek állást.

Ember, a megoldó.

– Csajszí, nem! Alig látod Josht. Menj, legyél inkább vele! Én itt hamar végzek.

– Biztos vagy benne?

– Teljesen!

Megszorította a kezemet, és magamra hagyott, hogy lezuhanyozhassak. Visszatartottam a könnyeimet, amíg már meztelenül álltam a perszelően forró víz sugarát alatt. Aztán szabad utat engedtem nekik, és rázott a zokogás, miközben a víz szinte égette a bőrömet.

Nem számított, mennyi ideig súroltam magam, nem tudtam elégé tiszta lenni ahhoz, hogy levakarjam őt magamról, vagy eltüntessem a nyomát az életemből.

Megadtam magamnak ezt a néhány pillanatot, és mindent magamba engedtem, magamba szívtam a helyzet borzasztóságát, és megbékéltem azzal, amit elveszítettem. „Az egyetlen állandó a változás.” Ezt mondja mindig anyá, és aztán általában ez követi: „Most pedig fogadd el, hogy az élet szívás. Sok a tennivaló!”

De talán a dolgosság kezdődhetne másnap, mert aznap csak felejteni akartam.

Harmadik fejezet

GRAYSON

SAM EGY LÁNY. *Samantha.*

Illetve nem lány – nő, és a fenébe is, nemcsak hogy gyönyörű, de *észre is vettem*. Nem úgy, mint Paisley-t vagy Embert, hanem úgy, hogy a testem felébredt és odafigyelt.

Sam felmászott a pultra, az a hihetetlen feneke majdnem kilátszott az aprócska pizsamanadrágból, csupa domborulat és bőr, ami olyan volt, mint a felmelegített méz. Talán az íze is... *Ó, na azt már nem!*

Az ajtó becsukódott mögöttem, ahogy kiléptem a zuhany alól. A kezem megmarkolta a pult szélét, és hosszan, alaposan belenéztem a tükörbe.

– Szedd össze magad! Ő a lakótársad. – *Ne hazudj! Ő egy nő. Egy nő, akihez vonzódsz.*

Nem ez volt az első alkalom, hogy vonzódtam valakihez, aki nem Grace volt, de ez volt az első, hogy fizikailag is vissza kellett fognom magam, nehogy tegyek valamit emiatt. *Kerüld őt!* Az menni fog. A pokolba is, már ebédidő volt, és még nem találkoztam vele, szóval ez nem lehetett túl nehéz.

Aztán lepillantottam.

Bumm. Visszatértem abba az időbe, amikor négy lánytestvérrrel éltem együtt. Sam csajos cuccai, amik a szivárvány minden színében rikítottak, elfoglalták a mosdópultom felét. A francba. A mi mosdónkét. Jó,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

talán az *elkerülés* nem igazán fog működni stratégiaként. De többé nem voltam tizenöt éves, és a pokolba is, akkoriban már amúgy is Grace-szel voltam. Nem mintha tényleg kedveltem volna ezt a lányt, képes leszek túltenni magam egy bosszantó fizikai vonzalmon.

Csak úgy kell bánnom vele, mintha az egyik lánytestvérem lenne. Igen, úgy. Mint egy testvérrel. Az menni fog. De egyik testvérem sem nézett ki *így*.

Kivágódott az ajtó.

– Ó, bocsánat! – nyikkantotta, a karja tele volt flakonokkal. Még is mennyi fürdőszobai cucca volt még? A szeme csillogott, lehetetlenül zöld volt, vagyis mogyoróbarna, nem, határozottan zöld, ahogy végigsiklott a tekintete a testemen, és abból kiindulva, ahogy az ajka szétnyílt, tetszett neki, amit látott.

Összeszorítottam az állkapcsomat, és elszakítottam a tekintetemet a helyről, ahol a rövid fürdőköpenye a combjával találkozott. Ez a törülköző mindjárt... *Húg. Mondogasd magadban, hogy kishúg.*

– A kopogást talán szokássá kellene tennünk.

Gyorsan pislogott, a szeme vörös volt – *miért nem vettem ezt észre korábban?* –, és kihátrált a fürdőszobából.

– Igazad van. Annyira igazad van! – Becsukta maga mögött az ajtót, én pedig egy puffanást hallottam nagyjából onnan, ahol a feje lehetett.

A francba. Reméltem, hogy nem én voltam az, aki könnyeket csalt a szemébe. Kibaszottul jól indult ez az egész!

Vasárnap nem kellett borotválkoznom, úgyhogy felöltözhettem és elmehettem volna... csakhogy nem hoztam magammal váltóruhát. Hatalmas levegőt vettem, és a mennyezeti csempéket számoltam, amíg sikerült megszaboláznia a testemet. Úgy tűnt, nem Samantha volt az egyetlen, akinek hozzá kellett szoknia a helyzethez.

A folyosó hála az égnek üres volt, és anélkül jutottam el a szobámba, hogy láttam volna őt, vagy hogy be kellett volna ismernem, most én vagyok az, akinek illene felöltöznie.

Öltözködés, egy Powerade üdítő és egy sonkás szendvics után elhelyezkedtem a konyhaasztalnál az Apache-tesztkérdésgyűjteménnyel, és kikérdeztem magam az üzemanyagnyomás-korlátozásokból.